

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1822/2016
12.10.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Иван Ђаловић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Мануела Милићевић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2685/15 од 03.03.2016. године, у седници одржаној 12.10.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2685/15 од 03.03.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку П1 605/12 од 27.04.2015. године, ставом првим изреке поништено је решење туженог о отказу уговора о раду бр. ... од 27.08.2012. године, као незаконито, па је наложено туженом да тужиоца врати у стални радни однос и распореди на послове и радне задатке са средњом стручном спремом и призна му сва права из радног односа, што је тужени дужан признати и тужиоца вратити у стални радни однос. Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиоцу плати трошкове поступка од 197.250,00 динара са законском затезном каматом почев од дана пресуђења до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2685/15 од 03.03.2016. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и првостепена пресуда потврђена.

Против правоснажне пресуде донесене у другом степену, тужени је изјавио ревизију због битне повреде парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а у поступку пред другостепеним судом није учињена битна повреда парничног поступка из члана 374. став 1. у вези са чланом 8. ЗПП, на шта се ревизијом указује, с обзиром да је другостепени суд одлучивао на основу чињеничног стања утврђеног у првостепеном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је код туженог засновао радни однос на неодређено време на основу уговора о раду закљученог 01.06.2008. године, а према анексу уговора о раду од 01.10.2011. године, обављао је послове магационера. Спорним решењем од 27.08.2012. године тужиоцу је отказан уговор о раду са анексима, на основу члана 179. тачка 2. Закона о раду, због неоправданог одсуства са посла. У образложењу решења је наведено да се тужилац 28.06.2012. године јавио телефоном послодавцу и обавестио га да због болести неће доћи на посао, а да је тек 30.07.2012. године, после пријема упозорења, доставио дознаке које је био дужан да достави у року од три дана од дана наступања разлога за привремену спреченост за рад. Решењу од 27.08.2012. године претходило је упозорење бр. ... од 26.07.2012. године о постојању разлога за отказ уговора о раду, на које се тужилац изјаснио. Тужилац се 30.07.2012. године јавио на рад после закљученог боловања и тада је туженом доставио извештај о трајању привремене спречености за рад (тзв. дознаке) издат 27.07.2012. године од Дома здравља у ... у коме је наведено да је био на боловању од 28.06. до 27.07.2012. године.

Полазећи од наведеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилно применили члан 179. тачка 2. у вези са чланом 103. став 1. и 4. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05, 61/05, 54/09), када су усвојили тужбени захтев.

Чланом 179. тачка 2. Закона о раду прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђену општим актом или уговором о раду.

Чланом 103. став 1. Закона о раду прописано је да је запослени дужан да најкасније у року од три дана од дана наступања привремене спречености за рад у смислу прописа о здравственом осигурању, о томе достави послодавцу потврду лекара која садржи и време очекиване спречености за рад, док је ставом 4. овог члана прописано да је лекар дужан да изда потврду из става 1. овог члана.

Чланом 24. тачка 1. анекса уговора о раду од 01.10.2011. године, предвиђено је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду због неоправданог одсуства са посла.

По оцени Врховног касационог суда за правилну примену отказног разлога из члана 179. тачка 2. Закона о раду у односу на наведену повреду радне обавезе, релевантне су чињенице да је запослени био одсутан са посла и да је одсуство било неоправдано. У конкретном случају није спорно да је тужилац био одсутан са посла од 28.06. до 27.07.2012. године, већ је спорно да ли је његово одсуство било оправдано или не. Врховни касациони суд је нашао да је

правилаан закључак нижестепених судова да је тужилац био оправдано одсутан са посла, јер је стварни разлог тог одсуства била болест тужиоца, што је и наведено у извештају о привременој спречености за рад који је издао Дом здравља у ... 27.07.2012. године.

Тужени у ревизији указује да су нижестепени судови погрешно применили материјално право, јер су законску обавезу тужиоца на достављање потврде о привременој спречености за рад свели на телефонско обавештавање, а занемарили су чињеницу да тужилац није доставио послодавцу ту потврду у року од три дана. По оцени ревизијског суда ови наводи нису основани, зато што је погрешан став туженог да је питање правилности процедуре обавештавања послодавца о привременој спречености запосленог за рад у смислу члана 103. Закона о раду, одлучујуће за оцену законитости решења о отказу уговора о раду. Наиме, у овом случају потврду коју је требало да изда лекар на основу члана 103. став 4. Закона о раду, лекар није издао, па је ни тужилац није могао доставити туженом, међутим, евентуално неправилно поступање лекара у поступку издавања потврде не води закључку о неоправданости одсуства тужиоца, јер је разлог његовог одсуства била болест, што потврђује садржина извештаја од 27.07.2012. године, а та чињеница у поступку није оспоравана од стране туженог, не оспорава се ни у ревизији у којој тужени наводи да „здравствено стање тужиоца није било спорно као ни боловање које је неспорно отворено“. Стога је спорно решење од 27.08.2012. године незаконито и основан тужбени захтев за реинтеграцију тужиоца на основу члана 191. став 1. Закона о раду.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић